

Balneari de La Puda

Esparreguera

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Carretera C-55
Emplaçament Trencall al km 7 de la C-55.

Coordenades:

Latitud: 41.57084
Longitud: 1.87548
UTM Est (X): 406246
UTM Nord (Y): 4602739

Classificació

Número de fitxa 08076 - 17
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Neoclàssic
Segle XIX
Any 1870
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: L'abandó fa que el seu estat es degradi.
Protecció Legal
Observacions protecció: BCIL, POUM d'Esparreguera 2004, article 165.
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08075A00409000

Fitxes associades:

[Aigües termals sulfurades de la Puda](#)

Autoria de la fitxa ArqueoCat SL- Josefa Huertas i Natalia Salazar
Data de registre de la fitxa: dl., 21/04/2008 - 02:00

Descripció

Establiment d'aigües sulfhídriques, situat a la vora a la vora esquerra del riu Llobregat. L'edifici, de grans dimensions, està construït amb maó i té la planta en forma de "L"; el braç llarg es compon de dos pisos, mentre que el curt en té tres. A la façana es poden distingir elements neoclàssics: la simetria i l'austeritat dels conjunts, les pilastres d'estil jònic, el parament encixinat i el ritme d'obertures exteriors. Quant a l'interior, la planta baixa estava destinada a balneari, pròpiament dit i a zona d'esbarjo, les plantes superiors corresponien a les habitacions dels banyistes.

Història

Les aigües de la Puda comencen a agafar anomenada al segle XVIII. Els cronistes d'aquella època, Mansuet Pasqual, d'Esparreguera, i Joan Boada, d'Olesa, fan elogis de les propietats curatives de l'aigua. L'any 1829 el sastre esparreguerí Salvador Garriga va intentar fer un establiment de banys, però fracassà. El seu germà, Pau Garriga, féu un altre intent l'any 1834, però unes riuades van destruir les edificacions fetes. El 1854 Antoni Pujades creà una societat i de seguida començaren les obres, que no arribaren a fer-se segons el plantejament inicial de l'arquitecte Josep Oriol i Bernadet, per fallida de l'empresa. Al començament del segle XX el propietari era Pau Garriga, de la família fundadora, i s'arriba al màxim esplendor del balneari. Durant la guerra civil l'edifici hostatjà refugiats i en acabar-se la contesa tornà a funcionar com a balneari fins a l'any 1958. Ara el seu estat és ruïnós. Tanmateix, les propietats de les aigües sulfuroses de la Puda eren i són moltes, especialment per a afeccions respiratòries i cutànies.

Bibliografia

BACHS,E; RUIZ DE MENDOZA,E (1983) " la Puda de Montserrat". Baix Llobregat, Esparreguera. Inventari del Patrimoni Arquitectònic.
MORAN,Josep; PLADEVALL, Antoni; RIERA, Sebastià (1982): Gran Geografia Comarcal de Catalunya. Fundació enciclopèdia catalana. Vol. VIII. El Barcelonès i el Baix Llobregat, Barcelona .Pp.405
PAULO,Josep(1989). Guia Topogràfica i toponímica del terme d'Esparreguera.pp.82
VALLS, Orenci (1961). La Vila d'Esparreguera i el seu terme. Pp.345-349;
VVAA (1983). Esparreguera. Cent anys d'història gràfica 1880-1980.pp.87-88

